

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

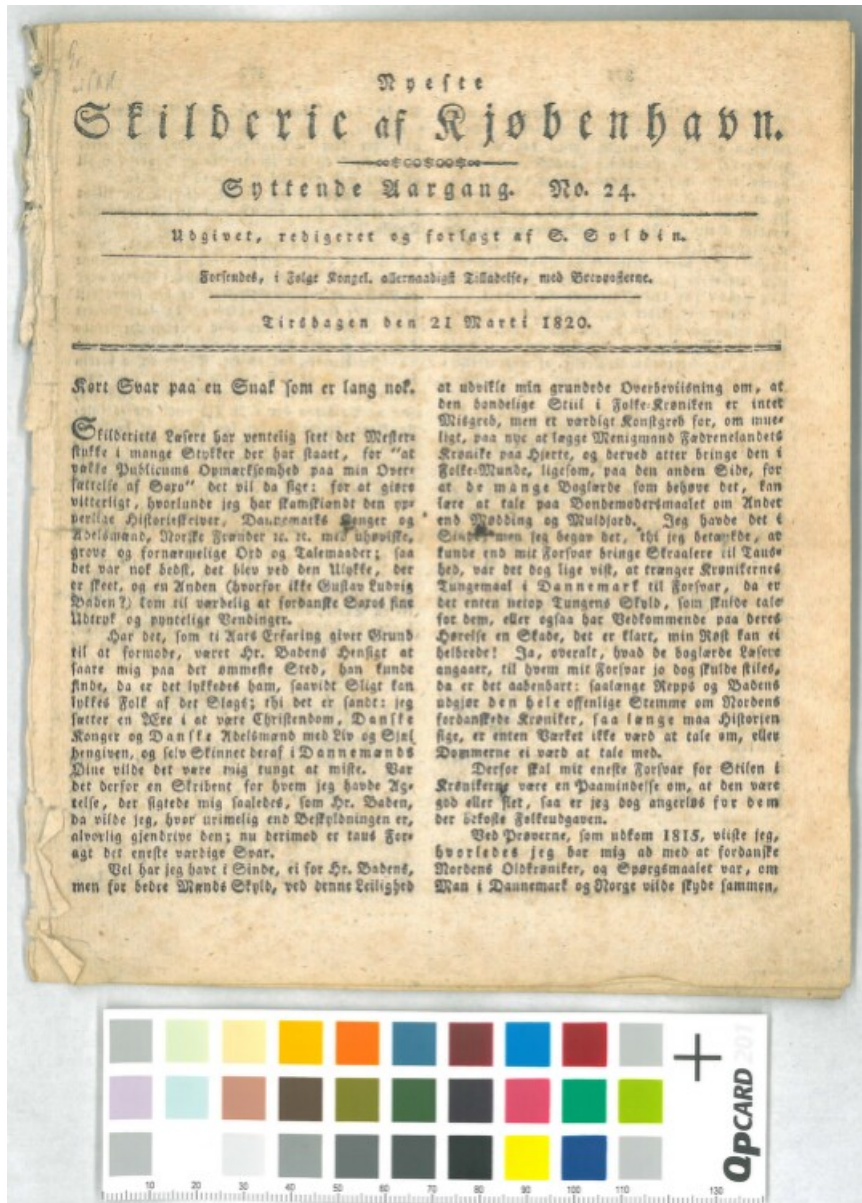
Titel: Udrag fra Kort Svar paa en Snak som er lang nok

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 369. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_350-txt-shoot-idm119/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kort Svar paa en Snaal Tom er lang nok.

Skilderiets Lesere har ventelig set det Westerskuffe i mange Stokker der har saaret, for "at voldske Publikums Opmærksomhed paa min Dødsfælle af Søro" det vil da her: for at giere vittest, hvorlunde jeg har samfundt den opperlige Historiefriser, Danmarks Konger og Adelsmand, Norske Fjender 2c. 2c. med ubøvlige, grove og fornærmelige Ord og Talemaader; saa det var nok bedst, det blev ved den Ulykke, der er fæet, og en Anden (hvorfor ikke Gustav Ludvig Dabén?) kom til værdelig at fordanke Søros sine Udværel og pynkelige Vendinger.

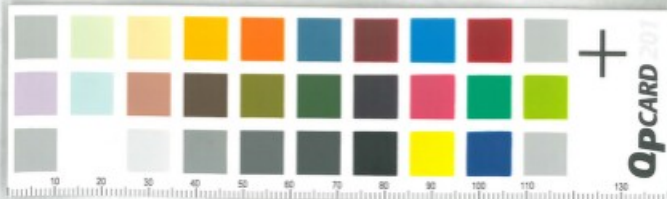
Har det, som ti Aars Erfaring giør Grund til at formode, været Hr. Dabéns Hensigt at saare mig paa det sømste Sted, han kunde finde, da er det lykkedes ham, saavidt Eligt kan lykkes Folk af det Slægt; thi det er sandt: jeg sætter en Væ i at være Christendom, Danske Konger og Danske Adelsmand med Liv og Sjæl hengiven, og selv Stinnet deraf i Danne-mænds Hine vilde det være mig tungt at miste. Vær det derfor en Skridt for hvem jeg havde Agtelse, der skatede mig saaledes, som Hr. Dabén, da vilde jeg, hvor urimelig end Beskeldningen er, alvorlig giendroye den; nu derimod er taus Føeragt det eneste værdige Svar.

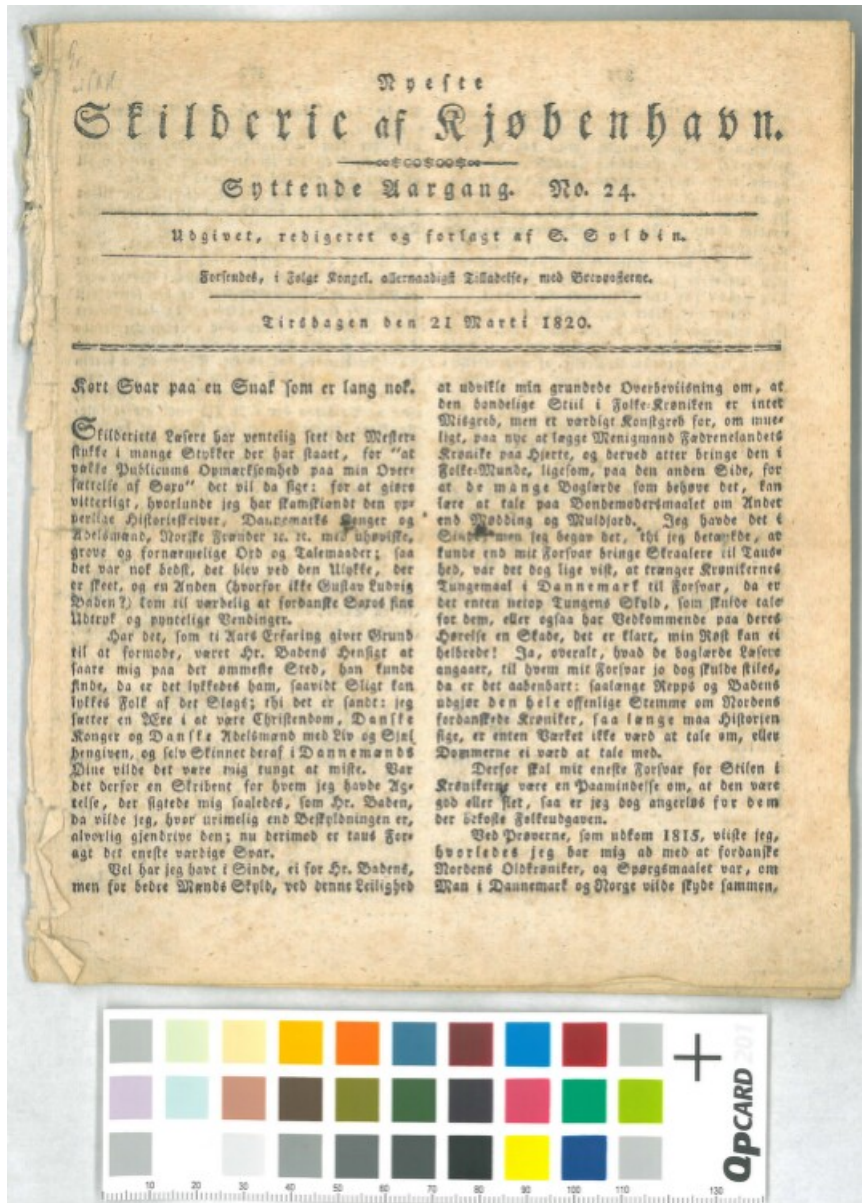
Vil har jeg haft i Sindet, ei for Hr. Dabén, men for bedre Mænds Skyld, ved denne Leilighed

at udvise min grandede Overbeviidning om, at den handelste Stiel i Jolke-Kroniken er intet Misgreb, men et værdigt Konsgreb for, om mine ligt, paa nye at lægge Menigmands Hædreslandets Kronike paa Hjerte, og derved atter bringe den i Jolke-Munde, ligesom, paa den anden Side, for at de mange Døglærde som behøve det, kan lære at tale paa Døndemodersmaalet om Andet end Dødding og Muldjord. Jeg havde det i Sindet, men jeg begav det, thi jeg betænkte, at kunde end mit Forsvar bringe Straalere til Lyshed, var det dog lige vist, at trænger Kronikernes Tungemaal i Danne-mærk til Forsvar, da er det enten velop Tungens Skuld, som skulde tale for dem, eller ogsaa har Vedkommende paa deres Hærelse en Skade, det er klart, min Røst kan ei beholde! Ja, overalt, hvad de døglærde Værelse angaar, til hvem mit Forsvar jo dog skulde riles, da er det adendart: saalange Kepps og Dabéns udgør den hele offentlige Stemme om Nordens fordanke Kroniker, saa længe maa Historien sige, er enten Været ikke værd at tale om, eller Døgmerne ei værd at tale med.

Derfor vil mit eneste Forsvar for Stilen i Kronikernes være en Daamindeelse om, at den være god eller fæet, saa er jeg dog angærlig for dem der lyste Jolkeudgaven.

Ved Pænerne, som udkom 1815, viste jeg, hvorledes jeg har mig ad med at fordanke Nordens Oldkroniker, og Spørgsmaalet var, om Man i Danne-mærk og Norge vilde flyde sammen,

Kort Svar paa en Snaal Tom er lang nok.

Skilderiets Læser har ventelig set det Westerskuffe i mange Støtter der har saaret, for "at vølle Publicums Opmærksomhed paa min Dødsfælle af Søro" det vil da her: for at giere vittest, hvorlunde jeg har samfundt den opperlige Historiskriver, Danmarks Konger og Adelsmand, Norske Fjender ic. ic. med ubøvlige, grove og fornærmelige Ord og Talemaader; saa det var nok bedst, det blev ved den Ulykke, der er fæet, og en Anden (hvorfor ikke Gustav Ludvig Dabén?) kom til værdigt at fordanke Søros sine Udværel og pynkelige Vendinger.

Har det, som ti Aars Erfaring giør Grund til at formode, været Hr. Dabéns Hensigt at saare mig paa det sømste Sted, han kunde finde, da er det lykkedes ham, saavidt Eligt kan lykkes Folk af det Slægt; thi det er sandt: jeg sætter en Væ i at være Christendom, Danske Konger og Danske Adelsmand med Liv og Sjæl hengiven, og selv Stikket deraf i Danne-mænds Hænde vilde det være mig tungt at miste. Vær det derfor en Skridt for hvem jeg havde Agtelse, der skatede mig saaledes, som Hr. Dabén, da vilde jeg, hvor urimelig end Beskæddningen er, aldrig giendryde den; nu derimod er taus Føeragt det eneste værdige Svar.

Vil har jeg haft i Sindet, ei for Hr. Dabén, men for bedre Mænds Skyld, ved denne Leilighed

at udvise min grandede Overbeviidning om, at den handelste Stil i Jølle-Kroniken er intet Misgreb, men et værdigt Misgreb for, om mine ligt, paa nye at lægge Menigmands Hæderenslættets Kronike paa Hjerte, og derved atter bringe den i Jølle-Munde, ligesom, paa den anden Side, for at de mange Døglærde som behøve det, kan lære at tale paa Dødemodermaalet om Andet end Dødding og Muldjord. Jeg havde det i Sindet, men jeg begav det, thi jeg betænkte, at kunde end mit Forsvar bringe Straalere til Lydighed, var det dog lige vist, at trænger Kronikernes Tungemaal i Danne-mærk til Forsvar, da er det enten velop Tungens Skuld, som skulde tale for dem, eller ogsaa har Vedkommende paa deres Hærelse en Skade, det er klart, min Røst kan ei behæde! Ja, overalt, hvad de døglærde Løvere angaar, til hvem mit Forsvar jo dog skulde riles, da er det adendart: saalange Kepps og Dabéns udgjør den hele offentlige Stemme om Nordens fordanke Kroniker, saa længe maa Historien sige, er enten Været ikke værd at tale om, eller Døgmerne ei værd at tale med.

Derfor vil mit eneste Forsvar for Stilen i Kronikernes være en Daamindeelse om, at den være god eller fæet, saa er jeg dog angærlig for dem der lufte Jølleudgaven.

Ved Pænerne, som udkom 1815, viste jeg, hvorledes jeg har mig ad med at fordanke Nordens Oldkroniker, og Spørgsmaalet var, om Man i Danne-mærk og Norge vilde flyde sammen,

